

измѣняване на такта, на тоналността, въ удължаване или скъсяване на нотните стойности и пр. Инструменталното О. се среща въ гамбовитъ, органи и лютнови композиции на XVI в., и повече въ канционитъ, творбитъ за виржиналъ, и такива на цигулковитъ виртуози през XVII в. Въ модерната музика О-то намира сжщо широко приложение.

Остричилъ, Отокаръ — Ostričil, Otokar — чешки диригентъ и компонистъ, род. 25 февр. 1879 въ Смиховъ, ученикъ на Фибихъ, 1909—14 ръководител на единъ любителски оркестъръ въ Прага, 1914 директоръ на операта въ „Виноградския“ градски театъръ въ Прага, 1919—драматургъ, а отъ 1920 шефъ и диригентъ на операта при Националния чешки театъръ въ Прага. Творби: една симфония и една симфониета, Импротю, една симфоническа поема, балада „Осиротѣлото дете“ — за пѣние и оркестъръ, две

Отокаръ Остричилъ

мелодраматически балади и две сюити — за оркестъръ, струненъ квартетъ, опери: „Края на Власта“, „Очитъ на Кунала“, „Пяпката“ и „Еринска легенда“, хорове, пѣсни; соната за пиано, цигулка и виола,

симфонични вариации „Křižová cesta“.

Отава, ит. ottava — октава, О. alta — висока октава, О. bassa — низка октава. Пише се, обикновено, съ 8-ва и, когато стои надъ нотитъ, означава високата октава, а когато подъ тѣхъ — низката.

Отавино, ит. ottavino = октавна, или пиколо-флейта.

Отерафенъ, Аугустъ фонъ — Othegraven, August von — компонистъ, род. 2 юни 1864 въ Кьолигъ, ученикъ на тамошната консерватория, сега професоръ въ Кьолнската висша музикална школа (въ каквато се преустрои консерваторията следъ войната), компониралъ: „Моята Богиня“ и „Радостъ и страдание на селския чиракъ“ — за баритонъ, хоръ и оркестъръ, „Царскитъ деца“ за сопранъ, мъжки хоръ, пиано и арфа, „Селски бунтъ“ за хоръ и оркестъръ, ораторията „Животътъ на Мария, оперетата „Сватбата на Полди“, солови и хорови пѣсни.

Отемоле, ит. ottemole — се нарича фигура отъ 8 тона, съ еднакви трайности. Означава се съ 8

Отерь, Луи — Hotteterre, Louis — флейтистъ на Людовика XIV и Людовика XV, писалъ множество сонати, сюити, ронда, дуа, триа и др. творби за флейта, както и „Principes de la flûte traversière ou flûte d'Allemagne, de la flûte à bec ou flûte douce et du hautbois“ — „Принципитъ на напрѣчната флейта или нѣмска флейта и на правата флейта, или нѣжната (сладка) флейта и на обоя“, „L'art de preluder sur la flûte traversière, sur la flûte à bec etc. (1711). Изкуството за прелюдиране върху напрѣчна и права флейта и пр.

Отеску, И. Нона — Otescu, J. Nona — ромънски компонистъ, род. 1888 въ Букорещъ, училъ въ Букорещъ (ученикъ на Касталди) и Парижъ (на Вен. д'Енди), 1911 бива назначенъ професоръ по композиция въ Букорещката консерватория, а 1919 — за директоръ на сжщата, когато основава Ромънската народна опера въ Букорещъ, при която и до днесъ той е първи директоръ на оркестра. отъ 1925 год. е директоръ на Филхармоничния оркестъръ. 1931 консерваторията се